

Còn Thưa Bích Ngọc

”La politique est la science de la liberté”

Pierre Joseph Proudhon (1809-1865)

Trong thời gian gần đây, rất nhiều người đã dùng câu «*Tôi không làm chính trị*» để giải thích lập trường của mình (thí dụ, để từ chối không tham gia vào sinh hoạt gây quỹ trợ giúp, xin chỉ ký can thiệp cho các nhà đấu tranh dân chủ ở nước ngoài, hoặc để giải thích thái độ lãnh đạo của họ trước các nhân vật nổi tiếng ở Việt Nam).

Câu này như một điệp khúc được xướng lên rất nhiều trong môi trường học tập, nó đóng vai trò chìa khóa then chốt giúp người ta nhanh chóng thoát ra khỏi những ngõ ngách của sự sợ hãi.

Tôi xin nhân dịp này đưa ra một vài suy nghĩ về vấn đề danh từ chính trị. Hơn nhiên, chính Chính Trị ở đây chỉ mang một ý nghĩa đơn giản, thông dụng trong sinh hoạt thường ngày như thế nào chúng ta chỉ cần không để kiến thức của mình bị hạn chế bởi những định nghĩa chính khách chuyên gia, xướng lên những chính quy định.

Chính trị có mục đích quên đi cũng chẳng xong, chính trị đầy rẫy chung quanh ta, bao bọc, xâm nhập, tác động đến sự sống còn người, dù ta có mục đích thu mình vào vỏ ốc. Sáng dậy mở TV là thấy chính trị, thâm nhập công cụ vì phải có tiền mang quân đi dẹp terrorisme, năm nay thu xếp không gì mà không phải đi tranh cử, còn tăng thêm là khác. Mọi internet, thấy tin hơn 90% dân biểu ở Mỹ bỏ phiếu chấp thuận phi hành gia ghi mặt rằn buồm trên trờ cho Việt Nam vào với Nhân Quyền, vì nhà cầm quyền Việt Nam tham ác nên tiền mà vẫn đàn áp tôn giáo, bắt bớ thế hệ trẻ, lính mìn đi tù, dân thì không có một tờ báo để đọc.

Đi làm ghé đề xăng, mớ c h n hôm qua chút ít, ch t nh báo nói m i lít xăng, chính ph đánh thu 45 xu. Ti n đó đề làm gì, b u c 40 tri u mùa xuân năm t i, bù l p thi u h t ngân sách do đề ng c m quy n nhi m k tr c đề l i, cu c tr ng c u dân ý năm x a đòi tách r i Québec hình nh cũng đã thâm th ng m y trăm tri u. Xe buýt đình công, cán b nghi p đoàn c m bi u ng . Đó là nh ng hình nh chính tr đề p vào óc, vào tim, ta dù mu n s ng nh c cây cũng không thoát đề c nh ng chi ph i này.

Xin nh c l i vài đ o n c a Đình Linh ghi trên báo Ngày Thông do nhóm b n tr ch tr ng. Nhà văn Đình Linh qua M năm 1975 lúc m i 11 tu i, anh thông th o c hai ngôn ng Anh-Vi t, làm th , vi t văn, đ ch sang ti ng M nh ng truy n ng n t Vi t Nam trong Đêm L i Xu ng. H i v quan h văn ch ng và th i cu c trên văn ngh sĩ, anh phát bi u: «*Ng i trí th c ph i suy nghĩ cho đ n n i đ n ch n nh ng v n đ chính tr , vì chính tr nhi m vào t c các ph m vi đ i s ng. N u anh có cái nhìn l ch l c v chính tr thì anh s khó h u nh ng y u t l ch s , xã h i và đ i s ng nói chung* ».

Đ h u chính tr chi ph i sinh ho t văn ch ng trong n c th nào, hãy nghe Đình Linh: «*Cái t c c i nh t v sinh ho t văn ch ng trong n c là cái H i Nhà Văn. Ph i ngoan l m m i đ c vô h i này... H i Nhà Văn luôn luôn theo ch đ o c a nhà n c. M i khi m t nhà văn nào b nhà n c đàn áp thì H i Nhà Văn l i r t bình th n và im thin thít. Th m chí nh u khi H i Nhà Văn l i còn hùa theo Anh C đ n t chính h i viên mình* ».

L y chuy n Đình Linh đề nh l i nh ng l i c a các v khuyen b o chúng ta không nên làm chính tr , tôi nghĩ r ng chúng ta không có tài làm chính tr , không có s c làm chính tr , nh ng không ph i vì th mà chúng ta không có thái đ v ý nghĩa và th c ch t s có m t c a mình trên m nh đ t này. Chúng ta c cái tu i l c , ng i theo cha m đi t 75, k đi sau ch t ních trên thuy n nh , có k sanh b bên này, ra đề ng cái visibilité nó c l l ra, không h che đ u. Lúc h t công vi c hàng ngày, ta c t h i v ta, mà l i đáp còn mông lung bàng b c. H u cái tâm lý n ng n đó đề n ng trên chúng ta, «ng i ta» b o chúng ta quên đi, và «đ ng làm chính tr »...

V a r i, đi nghe m t bu i di n thuy t v kinh t , ông giáo s thao thao v phát tri n kinh t , b o r ng hãy quên đi đề xây đ ng. Có ng i đ t v n đ dân ch , xã h i nh m t đ u ki n t t y u đ phát tri n, ông nói ông không làm chính tr . V sau m i v l ông đi du h c b ng ti n c a mi n Nam, bây gi đ c m i v cho m t ân hu , ông ch l p l i bài h c chiêu đ «quên đi» c a c u Th t ng Võ Văn Ki t, trong lúc đ ng c a ông v n m t sát ng i có lòng yêu n c, v n kiêu hãnh v i k ni m này n hàng năm hàng tháng... Không bi t ông và ông Ki t có m c ch ng Alzheimer?

▯ h▯i ngo▯i, nhi▯u ng▯▯i có lòng qu▯n ti▯n c▯u l▯t, c▯u đ▯i, c▯u tr▯ em b▯t h▯nh, khuy▯t t▯t, nh▯ng khi đ▯t v▯n đ▯ t▯▯ng tr▯ nh▯ng ng▯▯i vô t▯i trong vòng lao lý thì l▯i vi▯n c▯ không làm chính tr▯. Trong ph▯m vi y gi▯i trong n▯▯c, Bác sĩ Ph▯m H▯ng S▯n đáng l▯ có th▯ s▯ng sung túc, nh▯ng l▯i m▯nh mi▯ng ch▯ng l▯i đ▯c tài, b▯ b▯ tù năm m▯▯i năm, cách ly gia đ▯nh, nh▯n quà ti▯p t▯ c▯a v▯ qua công an mà không đ▯▯c cho phép g▯p m▯t; có th▯ nào anh s▯ b▯ ch▯ tr▯▯ng «không làm chính tr▯» b▯ quên trong l▯nh l▯o mùa đông mi▯n B▯c? Không ch▯ Ph▯m H▯ng S▯n, bao nhiêu ng▯▯i tr▯ đ▯ng l▯a tu▯i can đ▯m hô hào dân ch▯ hóa gi▯a lòng đ▯ch cũng đang b▯ hành h▯ ch▯n lao tù. Xin hãy đ▯ng quên nh▯ng chi▯n sĩ can tr▯▯ng này.

Th▯t ra ch▯ nghĩa *Qu▯n, và không làm chính tr▯* n▯u ta áp đ▯ng đ▯▯c, có l▯ s▯ làm cho cu▯c s▯ng bên này thanh th▯n h▯n. Ta không còn ph▯i nh▯c nh▯i b▯n tâm ta ch▯ là m▯t thi▯u s▯ may m▯n đ▯▯c h▯▯ng nh▯ng ti▯n nghi v▯t ch▯t, tâm linh trong khi 80 tri▯u đ▯ng bào đã 32 năm qua, ao ▯▯c đ▯▯c m▯t ph▯n n▯p s▯ng an bình no ▯m c▯a chúng ta t▯i h▯i ngo▯i. N▯u quên đ▯▯c, ta không còn ph▯i nghĩ đ▯n hàng trăm ngàn n▯n nhân đã vui mình đ▯▯i bi▯n sâu hay đã sa tay h▯i t▯c cũng ch▯ vì hai ch▯ T▯ do, m▯t danh t▯ đã tr▯ thành quá bình th▯▯ng quen thu▯c v▯i chúng ta. Ch▯ s▯ m▯t lúc nào đó, qu▯ h▯▯ng v▯n chìm trong s▯c c▯ máu b▯o tàn, đ▯t n▯▯c ch▯ng ch▯ng nh▯ng b▯▯c đ▯ l▯c h▯u trong khi c▯ th▯ gi▯i đang chuy▯n mình v▯▯n đ▯n ánh sáng v▯n minh, Vi▯t Nam s▯ không còn là ni▯m t▯ hào c▯a các th▯ h▯ sau này. B▯i nh▯ng trang s▯ hào hùng c▯a h▯n 4000 năm đ▯ng n▯▯c đã không bao gi▯ đ▯▯c bi▯t đ▯n. Ngay tr▯▯c m▯t nhi▯u ng▯▯i đã r▯t th▯▯ v▯i v▯n m▯ng đ▯t n▯▯c. Ta s▯ có t▯ h▯i ta đã gi▯ ph▯n nào trách nhi▯m tr▯▯c s▯ suy vong này. Ngay chính gi▯ phút này, có bao gi▯ ta t▯ h▯i t▯i sao Vi▯t Nam đã không n▯i gót các n▯▯c đ▯n anh trong ng▯n trào dân ch▯ c▯a th▯p niên 90. Qua ng▯n sóng dân quy▯n này, bao thành trì c▯ng s▯n kiên c▯ nh▯t đã b▯ s▯p b▯i nh▯ b▯c t▯▯ng ô nh▯c Bá Linh và nh▯ng b▯c t▯▯ng Lê-nin kh▯ng l▯. Đ▯c, Nga và nhi▯u n▯▯c Đông Âu khác đã thoát ra đ▯▯c g▯ng k▯m C▯ng s▯n, tìm v▯ th▯ gi▯i t▯ do. T▯t nhiên, câu tr▯ l▯i ch▯a đ▯ng nhi▯u ▯n s▯ ph▯c t▯p. Nh▯ng có bao gi▯ ta đ▯t v▯n đ▯: s▯ th▯▯ c▯a nhi▯u đ▯ng bào l▯u vong cũng là m▯t ph▯n c▯a bài đ▯p s▯ ???

C▯ng đ▯ng ng▯▯i Vi▯t h▯i ngo▯i có th▯ tr▯ thành h▯u ph▯▯ng m▯nh m▯ cho công cu▯c đ▯u tranh ki▯n t▯o dân ch▯. Đ▯i đa s▯ gi▯i tr▯ l▯u vong là thành ph▯n tinh hoa c▯a dân t▯c khi▯n các đoàn th▯ Vi▯t Nam t▯ n▯n c▯a m▯i l▯p tu▯i h▯i đ▯ nh▯ng đ▯▯u ki▯n thi▯t y▯u: nhân l▯c và tài l▯c l▯i thêm kh▯ năng v▯n đ▯ng đ▯ lu▯n th▯ gi▯i. Có s▯ h▯u thu▯n hùng m▯nh nh▯ th▯, tinh th▯n nh▯ng ng▯▯i trong n▯▯c càng thêm ph▯n ch▯n. S▯c m▯nh qu▯n chúng luôn là vũ khí l▯i h▯i có th▯ l▯t đ▯ m▯t chính th▯ b▯o quy▯n.

Chúng ta may m▯n đã có l▯ch s▯ phong phú c▯a m▯t dân t▯c hào hùng. H▯i Ngh▯ Di▯n H▯ng là ch▯ng tích c▯a tinh th▯n b▯t khu▯t c▯a toàn dân Vi▯t. B▯n ph▯n c▯a chúng ta là ti▯p t▯c b▯▯c đ▯ c▯a ti▯n nhân. Hãy đ▯ l▯ch s▯ sau này khi vi▯t v▯ chúng ta s▯ là nh▯ng ng▯▯i tha h▯▯ng nh▯ng

Xoay quanh đề tài chính trị

Tác Giả: Bai An Tran

Thứ Tư, 01 Tháng 10 Năm 2008 15:46

---

luôn hoài niệm xây đắp cho một xã hội nghèo nàn ở những vùng kém phát triển của công cộng. Đẳng cấp lịch sử phê phán chúng ta như những kẻ may mắn những người đã bỏ ru mê bịt những người nghèo khổ. Đẳng cấp lịch sử nói về một thế giới u ám nơi những người chia rẽ, rớt hậu quả hậu quả của bao trùm luân hồi đất mẹ.

Với những lý do nêu trên, tôi nghĩ rằng ta không thể và không nên quên những xu hướng của người nước mình. Ngày bé tôi vẫn ghét và sợ hai chữ Chính Trị. Những người khi khoác vào những danh hiệu của nhân chính trị, thì hai chữ này đã dính vào đời ta như một nghiễm nhiên, như một ràng buộc quá khắt khe không thể và không lại. Như đã an ủi, một nhà văn đã nói: *«Làm chính trị trong nghĩa nhân bản, là cùng người khác hành động để tạo điều kiện cho con người hạnh phúc làm người, thành người, không ngừng phát triển nhân tính của mình, của đất nước. Vì chính trị trong nghĩa sâu sắc của nó, là kích thích của bản năng của con người»*.

Theo thiên ý, nếu làm chính trị có thể mang lại sự tiến bộ dân cho 80 triệu người Việt Nam, có thể cứu lấy một đất nước Việt Nam đang chìm trong đói khổ, bần hàn, đói khát, đói Sài-gòn không còn là thành phố Hồ Chí Minh với những băng hoại buồn người, ăn xin, tham ô; nếu làm chính trị có thể tạo điều kiện cho các em như thế thái đốn trùng thay vì lê lết ngoài đường phố tìm kiếm sự sống, có thể mang lại cho dân Việt một đời sống duy an ổn thay vì luôn phải phải những nỗi đau trong lo âu sợ hãi; vậy, tôi xin trở thành kiện ngày xưa đã xin được học làm chính trị. Xin các bậc trưởng thành đừng còn tâm huyết dân tộc cho một hậu quả đi. Xin các vị hãy chú ý cho con em mình là các vị đã không bao giờ quên.

Theo tinh thần này, tôi xin ghi lại những đây lòng cảm phục đối với chí khí thép gan của hơn 50 hội đoàn bản trị bên trên Úc trong công cuộc vận động và qua bước đài truyền hình SBS phát hành ngay tức khắc việc phát hành chương trình thi sĩ của VTV4 nhiệm vụ tính cách tuyên truyền cho Công Sản Việt Nam. Khi thì của các bản có thể chẳng là một bản ngữ của hùng hồn là các bậc cha mẹ đã luôn như và trao lại cho thế hệ trẻ một truyền thống đấu tranh cho chính nghĩa.

Bây giờ tôi không quên, và cũng không được quên.